

столовы те, и на трапеза та. Единъ путь ся вое-
качиль той надъ трапеза та, и выкаше: вижте,
колко голѣмъ самъ азъ; — Ни е ли истина, чи
азъ самъ голѣмъ, и высокъ? — Така Георгій го-
ворини, и ся смѣше. Обаче увы! — ся аргу-
на отъ тамо, и надна отъ трапеза та долу, и ис-
калчи рука та си, прочее плачеше Георгій, и вы-
каше, О! леле мале! боли ми рука та! но залудо.
Было ли това добро? Сега не ли ви ся струва, чи
Георгій не е былъ уменъ?

Неразсмысленно то дѣте

, Христо былъ много неразсудително мочте:
защо то преди да помисли, правеше много без-
чинны работы, ведножъ играеше въ единъ дворъ,
при кого то близко была е една градина. Въ тая
градина хварляше каманы, и немислише чи може-
ше да ся случи да ударе нѣкого. По злополучіе
была тамо Христова та майка въ градина та, кога
то той хварляше каманы те, гдѣ то ся случи е-
динъ отъ тѣхъ, и я удари на чело то. Прочее
майка му отъ болѣсты те паднала долу на земли
та, и много кровь течеше отъ рана та, и спиките
человѣцы, колко то ся случиха тамо, имъ ся сто-
ри чи е мертва. Но мало по мало, дошла въ се-
беси. Мѣкари былъ варзаль гла та й, требоваше
много време да остане на ора, до гдѣ ся исцѣри
рана та. Отець му наказа Христа жестоко, и кол-
ко то пути гледаше майка си съ варзана глава
плачеше, и бѣше много оскорбенъ. Отъ онеза